

General Joubert,
poveljnik transvaalske vojne.

samoljubje brez sovraštva. In kadar samoljubnež nima istinitega sovražnika blizu sebe, domišlja si ga in si misli, da ga ljudje preganjajo, da so mu nasprotni in mu hočejo škoditi.

Neprava ljubezen je mati nepravega sovraštva. In ker se z nezmernim samoljubjem večkrat družijo tudi zmota, zato so napake

ljubezni sedaj take, sedaj drugačne. Vselej pa so kvarljive in obžalovanja vredne tembolj, čimbolj vzvišena je prava in čista ljubezen.

Nesrečne so take dobe v zgodovini, nesrečni so taki narodi, v katerih prevladuje samoljubje in rodi dan na dan sovraštvo. Ljubezen krepča, ogreva in oživilja posameznike, tako pa tudi cele narode in dobe. A sovraštvo podira, kvari, uničuje posameznike in cele narode in dobe. Iz samoljubja izvira sovraštvo, iz sovraštva nezdravo strankarstvo, iz strankarstva razpad, in iz razpada pogin.

Globokoumno je torej Empedoklej učil, da so bile prvotno vse stvari združene, vse v jedinosti in v soglasju; med njimi je bila ljubezen. A mednje je prišlo sovraštvo, ki je zlo in vir vsega zla. To je razločilo in razdelilo, kar je bilo poprej združeno.

Zato bi tudi mi tukaj radi Erosu po platonsko peli slavo in ga privabili na slovenske livade, a Nejkos naj bi bežal od nas, ker dovolj je ran, katere je zasekal.

Književnost.

Črtice iz maloruske književnosti.

(Piše *Podravski*.)
(Konec.)

Mnogo bi se dalo še poročati o novejši maloruski književnosti, a za sedaj omenjamo le še nekaj malega. —

L. 1862. je izdal Bohdan Dédicki drobno knjižico „Poezija Osipa Fedkoviča“, pozdravljajoč v predgovoru pisatelja in mnogo obetajočega narodnega pesnika. Njegove pesmi je občinstvo kakor v Galiciji, tako na Ukrajini res sprejelo z veseljem, ker so bile pisane v lepem, narodnem jeziku. Fedkovič je bil rojen leta 1834. v Bukovini v vasi Storonki od preprostih starišev kakor Ševčenko, pa v dokaj ugodnejših okoliščinah. L. 1852. so ga vzeli k vojakom, katero službo je opravljal v različnih krajih Avstrije ter se l. 1859. vrnil kot poročnik v Černovice. Tu se je seznanil z nemškimi pesnikom Neubayerjem, kateremu je pokazal svoje nemški pisane lirske proizvode. V njegovi hiši se je spoznal z Rusinom Kobilanskim, po čigar nasvetu se je

odločil dati v tisk svoje ukrajinske pesmi. Po odpuščenju iz službe se je nastanil Fedkovič v domači okolici in bil takoj izvoljen za župana. L. 1872. je deloval pri društvu „Prosveti“, pišoče in urejajoče knjižice za narod; l. 1874. pa se je nastanil v Černovicah ter se jel zanaprej resno ukvarjati s književnostjo. Pod njegovim uredništvom je jel izhajati v Černovicah časopis „Bukovina“, ki še dandanes zagovarja pravice in koristi bukovinskih Malorusov.

Izmed Fedkovičevih poezij so najboljše one, katere je izdal l. 1862. Poznej je izdal še dve knjigi pesmij, toda že dokaj slabših, ker je poskušal v svojih proizvodih posnemati Ševčenka. Razven poezij je pisal še drame in povesti, kakih dvajset po številu, ki so bile natisnjene v „Večernicah“, „Nivi“, „Pravdi“ ter v almanahu z imenom „Ruska hata.“

Med Malorusi na Ukrajini sta se pojavila v ónem času izmed številnih pisateljev samo dva boljša talenta, namreč: Mihael Starycki in Ivan Levicki-Nečuj. A o teh lahko poročamo ob drugi priliki, ker segata že v najnovejši čas.